

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

IX. ročník
číslo 10/2011

To svetlo svieti v tme a tma ho nepohltila.

Jn 3,19

Šírime za
dodávateľom príspievok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Pravda o Vianociach
strana 3-4

Zaujalo nás

Stvorení pre dobré
diela
strana 4-5

Svetové dni mládeže
2011 s jezuitským
programom MAG+S
strana 6-8

Boli sme pritom

Relikvia sv. Cyrila v
našej farnosti
strana 9-11

Zamyslenie

Jeden z pohľadov na
význam 17.
novembra 1989
strana 12

Týka sa nás

Vianoce, aké si
nevieme predstaviť
strana 13

Vyznanie

Prichádzaš k nám

Zotri ...

strana 14

Farská kronika

od 25.10. do 27.11.2011

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou krstu
začlenili:

Nikola Heráková

Petra Tadiľová

Lukáš Hrmo

Marco Perez

Vanesa Duchovičová

Natália Drábeková

Natália Šviková

Miroslav Hlbočan

Alexandra Hrdá

Eliška Hrdá

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Peter Guniš, 49 r.

Július Drábek, 68 r.

Milan Hunka, 66 r.

Mária Horňáková, 84 r.

Cecília Hurajová, 86 r.

Sviatosť manželstva prijali:

Peter Mano a Mária Zbyňovcová

Milan Schroner a Katarína Gašparíková

Vianočný vinš

Na jedličke hviezdy svietia,
v jasliach leží Božie dieťa.
Nech vás jeho láska hreje,
žiarí i v tmách beznádeje,
do sŕdc duši vloží
radosť, šťastie, pokoj Boží.

živote
v tej večnej
dobrote i
nebeskú radosť.

Ježiškova ručička nech vás
požehná,
Ježiškova Matička nech vám
pomáha,
anjeli z neba nech vám spievajú,
radostné Vianoce nech vám
volajú.

Slávny skutok boží, stal sa nám tej
noci,
narodil sa nám Pán, z divnej Božej
moci.
I vy ste rodičia moji potešení,
že nám je Spasiteľ drahý
narodený.
On nech milosť svoju dá do nášho
domu,
vieru, lásku, cnosť, po časnom

Požehnané a milostiplné Vianoce
všetkým čitateľom zo srdca želá
redakcia Pútnika.

Liturgický kalendár

4.12. - 2. adventná nedea

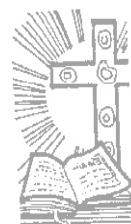
8.12. - Nepoškvrnené počatie Panny Márie

11.12. - 3. adventná nedea

18.12. - 4. adventná nedea

25.12. - Narodenie Pána

26.12. - sv. Štefana

Pravda o Vianociach:

preč s predsudkami, fantáziou a prekrútenými správami!

„Zasnúbená s Jozefom“ (Mt 1,18)

Koľko hlúpostí, zakladajúcich sa na fantázii, sa popísalo o týchto zásnubách! Písmo je jasné: Ešte pred zvestovaním bolo zrejmou skutočnosťou zasnúbenie Jozefa a Márie. (por. Mt 1,18 a Lk 1,27) Židovské zásnuby už zahŕňali plný súhlas k manželstvu, aj keď slávnostná hostina ešte len mala nasledovať.

Ako sa to stane? Celkom neslýchaná otázka Márie ukazuje, že mala v úmysle po dohode s Jozefom prežívať s ním v manžestve s polodenstvo panenskej lásky, čím sa zriekla materstva. Táto výnimočná dvojica sa chcela zasvätiť Pánovi v panenskej láske. Židovská kultúra tej doby nechápala pojem panenstva, ako mu rozumieme my, zrieknutie sa manželstva jednoducho nebolo možné.

Jozef nie je starec ako nám to často predstavuje ikonografia. Je tesárom, ktorý vie zarobiť na chlieb pre seba i pre svoju rodinu.

Počatie z Ducha Svätého (Mt 1,20)

Panenské počatie sa dotýka aj Jozefa, lebo je ochotný spolu s Máriou vstúpiť do tohto Božského plánu, ktorý vôbec netušili. Jozef a Mária sa nebránili Božiemu plánu, ktorý ich pozýval k spolupráci, ktorú nečakali, ale nenašiel ich nepripavených.

Jozef, tiež plný milosti, tvorí s Máriou vrchol všetkého v Starom zákone a

uvedomuje si tento veľký zjavený princíp: Čím viac človek nechá konáť Boha, tým viac môže Boh vykonať v nrom a skrže neho (por. napr. 2 Kr 36,16-17).

„Mária sa ponáhľala ...“ (Lk 1,39)

Náš zvyčajný omyl je vtom, že si myslíme, že počas svojej chudobnej pozemskej existencie Mária nepoznala žiadnu slávu, ktorá sa mala prejavíť až potom v nebi. Ale táto panenská služba ju

naplno chváli už tu a robí ju schopnou zrodiť Slovo. Ked' čerpá vodu, ked' tká, ked' zametá, ked' pripravuje skromné jedlo pre svojich, Mária sa nám už javí v svojej sláve.

Obraz, ktorý nám Lukáš podáva o Márii, sa dá dobre napodobňovať: ide o to, že služiť blížnemu umožní ukázať sa v božskej sláve.

„Jozef sa vybral z Nazareta ...“ (Lk 2,4)

Úmyslom Jozefa bolo zostať so svojou rodinou navždy v Betleheme, odkiaľ pochádzal (Lk 2,4). Teda cesta do Betlehema z príležitosti scítania ľudu nebola urobená náhle. Predstavy o Márii prekvapenej z cesty, o Márii, ktorá má porodiť a nemôže nájsť hostinec, sú výsledkom veľkej fantázie. Keby bolo problémom len dať sa zapísat, Jozef by bol išiel sám, aby sa prihlásil ako muž schopný na vojenský odvod a viazaný daňou a potom by sa rýchlo vrátil k svojej manželke.

Miesto narodenia

Dom Jozefa mohol byť skromný ako väčšina obydlí v Betleheme a tvorila ho jediná miestnosť pod horou, za ktorou často bývala vytiesaná jaskyňa na odkladanie potravín a na ochranu zvierat v noci. V miestnosti bývali Jozefovi príbuzní, možno jeho rodičia, niektorí bratia s rodinou.

Predstava o narodení Ježiša v jaskyni v prírode, ktorá hovorí, že rodičia boli prekvapení z udalosti, nemá teda podklad.

Romantická predstava, ktorá sprevádzala rozprávanie o narodení zanikla, lebo teraz vieme, že Ježiš sa narodil v dome ako iné deti z Betlehema, obklopený láskou svojej mamy a všetkých príbuzných. Jeho narodenie vyzdvihuje hodnotu všedného dňa, zdanlivo banálneho: V tejto jednoduchosti sa prejavuje božská sláva svetu.

„Boli tam pastieri...“ (Lk 2,8)

Pokladali ich za profesionálnych zlodajcov, vandrákov, prízivníkov, krivopísáčnikov, neveriacich, neschopných dodržiavať 600 pravidiel a navyše, aplikovať

Torah, o čo sa usilovali najzbožnejší Židia. Dávajú ich na tú úroveň ako Samaritánov. A práve týchto tulákov, darebákov a ničomníkov volá Pán do Betlehema, a to ako prvých!

Pokoj a spásu sú Božím plánom nielen pre ľudí „dobrej vôle“, ale pre všetkých!

Pozorné čítanie Evanjelií berie Máriu pozlátenú aureolu, ktorá ju oddeluje od nás a metie každú rétorickú alebo triumfálnu predstavu. Mária sa javí veľmi blízka nám všetkým.

Nie sme pozvaní, aby sme všetko chápali. Sme pozvaní, aby sme vždy milovali, aby sme sa spoliehali na Toho, ktorý nám hovorí a ktorý nás žiada tak ako Máriu, aby sme zachovávali Jeho slovo v svojom srdci. (por. Jak 1,21; 1 Pt 1,23)

Uvažujme nad Máriou ako nad vzorom, ktorý treba nielen obdivovať, ale aj napodobňovať.

(Spracované podľa knihy VITALINI, S.:

Mária v Novom zákone)

Mgr. Michal Lajcha, kaplán

Stvorení pre dobré diela

Do Božieho kráľovstva, hovorí Ježiš v Evanjeliu, prídu tí, ktorí budú plniť Božiu vôľu. A akú nádej má človek, ktorý počúva Božie slovo a žije podľa neho? Na túto otázku odpovedal Ježiš obrazne a presvedčivo. Hovorí, že ten, kto žije podľa Božej vôľe je podobný múdremu človeku, ktorý stavia dom na skale a ona odolá rôznym skúškam, keď prídu záplavy, víchori dažde.

Čo znamená vybudovať svoj dom na pevnej skale? Znamená to vedieť odpovedať na najdôležitejšie otázky, ktoré nám dáva život a žiť v súlade s Božou vôľou.

Často nám vzniknú otázky, ktoré nevymýšľame, ale sme nimi len vyprovokovaní. Toto sú základné otázky: odkiaľ prichádzam, kam idem a prečo vôbec žijem? Človek, ktorý svoj dom, a to znamená svoju existenciu, svoj život buduje na pevnej skale, pozná odpoveď na tieto otázky. Vie, že prichádza od Boha, Boh je náš Stvoriteľ, nie sme náhodne na tejto zemi. Boh nás stvorił, lebo nás miluje a chce nás priviesť do svojho kráľovstva, aby sme s Ním večne žili. Preto život človeka smrťou nekončí, ale sa len mení.

Zomierajúc v 24. roku života, svätá

Terezka Ježíškova hovorí: „Ja neumieram, ja vchádzam do života, ja sa vracam do svojej pravej domoviny na nebesiach.“ Zmysel tohto života na zemi spočíva v tom, že človek uskutoční plán, ktorý má s ním Boh, aby tak prišiel do neba. Len to je dôležité. Naučiť sa, ako treba žiť, aby sme prišli do neba, lebo len preto sme stvorení. Šťastný je ten človek, ktorý tak žije, aby sa v každej chvíli mohol spokojne pobrať do večnosti.

Na otázku, aký život zaistuje večnosť v Božom kráľovstve, odpovedá nám Ježiš pozvaním na nesebeckú lásku. Hovorí:

„Milujte sa navzájom tak ako som ja miloval vás. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učenici.“ A na inom mieste povedal, že v súdny deň rozozná svojich podľa toho, ktorí Ho v tomto svete poznali v

chudobných, trpiacich a opustených. Toto rozjímanie zakončujem príkladom z filmu, ktorý má trochu čudný názov: Diabol prichádza o štvrtę. Vo filme nie je reč o diablovi s rohami, ale o jednom vulkáne, ktorý sa začal poobede o štvrtę hodine. V blízkosti tohto vulkánu boli kostol i fara, väznica a ústav pre mentálne retardované deti. Keď sa láva začala nebezpečne približovať k spomenutým objektom, riaditeľ väznice odomkol dvere na väznici a povedal väzňom, aby pomohli retardovaným deťom, aby sa aj oni zachránili pred touto lávou. Avšak teraz to už bolo tak nebezpečné, že nikto z väzňov sa

neodvážil pohnúť k budove retardovaných detí, ale aj oni začali bežať čím ďalej od tohto miesta. Keď sa dostali na bezpečné miesto, pozreli k domu a videli, ako kňaz - farár s nasadením vlastného života pomáha pri záchrane detí. Vtedy jeden z väzňov povedal: „Ja som ateista a myslím, že Boh neexistuje. No pozerajúc, čo tento človek robí, môžem povedať, že on koná to, čo by sám Boh mal robiť.“ Toto je podľa mňa najlepšia definícia poslania kňaza. Konať to, čo by sám Boh konal. K tomu sme pozvaní aj my všetci, nielen kňazi. Boh nemá druhých

rúk, ktoré by na tomto svete konali dobro, okrem našich. Boh od nás očakáva, aby sme pomáhalis labým, chudobným a nemocným. „Boh nás stvoril pre dobré diela v Ježišovi Kristovi. Podľa toho, zmarený bude každý život, ktorý

nebude naplnený dobrými skutkami. Ak chceme jedného dňa prísť do Božieho kráľovstva, musíme v tomto živote konať to, čo by Boh sám konal, alebo ešte lepšie, potrebujeme konať to, čo konal Ježiš, keď bol na tejto zemi. A On chodil po zemi konajúc dobro a liečil každú bolest i nemoc medzi ľuďmi. Nech nám On dá silu, aby sme svojimi dobrými skutkami dokázali svoju vieru a urobili tento svet lepším a krajsím.

Páter Mijo Nekič, SJ
preložila rehoľná sestra Sapientia

ZAUJALO NÁS

Svetové dni mládeže 2011 s jezuitským programom MAG+S

S Pánom Bohom sme veľká rodina

Magis 2011 - 3. časť: Madrid 1

Cestou autobusom do Madridu sme v diaľke videli historické veľkomesto Zaragoza. O tom, že sme na Svetových dňoch mládeže nás presviedčali a vítili po uliciach všade povešané symboly WYD 2011 Madrid. Ulice sa zaplnili

ktorým patríme. Našich Portugalcov dali na prízemie pri nás, do sektoru C, my Slováci sme boli ubytovaní na poschodí. Našou izbou bola trieda. Susedov sme mali Nemcov, Filipíncov, Čilanov a Maďarov. Po týždni sme sa stretli so starými známymi, ktorí pomaly prichádzali. Začali sme sa spolu deliť o prežité zážitky, kde sme boli, aký experiment sme mali a s akými národnosťami sme boli celý týždeň.

Po ubytovaní nás čakala MAG+S omša na školskom ihrisku. Na konci sv. omše boli do vzduchu vypustené biele balóny. Symbolizovali bielu holubicu - symbol mieru. Večer nás čakala ešte video prezentácia experimentov a hudobný program.

Vybral som si moje oblúbené žlté tričko so znakom WYD 2011 a ponoril sa do programu, ktorý nás čakal. Na konci programu sme si zatancovali na našej MAG+S hymne, na pesničke human. ☺ Neuveriteľne krásne bolo vidieť, ako na jednom mrakodrape svieti kríž (svietil každý večer!). Počas noci prichádzali naši krajania z experimentov. Záležalo, ako ďaleko boli od Madridu a v akom čase odchádzal ich autobus. Na druhý deň nás prvýkrát čakala cesta k stanici metra. Mladí Slováci sa z kapacitných dôvodov stretli na dvoch miestach. V

ZAUJALO NÁS

pútnikmi, kde sme nemohli chýbať ani my s našimi typickými žltými tričkami. Do Madridu sme dorazili 15. augusta, teda jeden deň pred Setovými dňami mládeže. Náš nový domov bola jezuitská škola - Colegio Nuestra Señora del Recero.

Ked' som vyšiel z autobusu, vzdychol som si: „Ale tu je riadne teplo.“ ☺ Po prihlásení a obdržaní potrebných kníh, máp, ruženca, misijného kríža a týždňového lístka na metro nás začali volať podľa skupín z experimentov. Porozdeľovali nás podľa národností, ku

kostole De la Merced viedol katechézu provinciál Saleziánov Don Karol Maník. Vo farnosti „Svätej Anny a nádeje“ sa mladým prihovoril žilinský biskup a predseda Rady KBS pre mládež a univerzity Mons. Tomáš Galis. Spoločnou témou katechéz bola prvá časť hesla Svetových dní mládeže 2011 „Zakorenení v Kristovi“. Už pred príchodom do kostola sme prechádzali okolo viacerých symbolov. Symbolom v tento deň bol koreň. Ako vravel moderátor katechéz Pavol Danko, boli umiestnené na zemi, aby po nich mladí pútnici šliapali. „Aby sme si lepšie uvedomili, čo sa deje častokrát v našom živote - šliapeme po korenoch, po tradíciách, myslíme si, že zaujímavé je len to, čo je nové a čo ide proti minulosti,“ povedal pred asi 1500 mladými v kostole a na nádvorí pred chrámom katechézy moderátor a tanečník Pavol Danko. Nasledoval humorný prierez predstavy budúcnosti o dôsledkoch pošliapania koreňov.

Humorná prezentácia sa stretla s búrlivým ohlasom mladých. Do aktivít pred katechézou sa zapojilo aj 30 slovenských kňazov, ktorí nás pútnikov sprevádzali. Účastníci katechéz sa symbolicky prostredníctvom papierových konfiet spojili s koreňom, ktorý predstavuje oltár, na ktorom sa koná obeta Ježiša Krista. Samotnej katechéze sa následne venoval biskup Galis. „Neviem, či vás dokážem ešte po týchto všetkých krásnych aktivitách zaujať,“ zavtipkoval biskup na úvod katechézy. „Kristus je Ten, ktorý je

pôvodcom aktivity. On nás pozýva, aby sme svoj život naplnili. On dáva seba. Nie je ako bilbord, ktorý nás niekedy klame. On je Cesta, Pravda a Život. On nás o nič neukracuje, On dáva,“ povedal biskup. Pokračoval, že Boh sa neprestáva dávať pre človeka ani vtedy, keď sám človek zlyháva. Prípad Márie Magdalény, ale aj prípad Judáša nám ukazujú, že je na rozhodnutí človeka, či korene, ktoré nám Boh ponúka, vieme opäť objaviť, alebo ich pošliapeme. „Je potrebné žiť prítomný okamih. Teraz a tu. Práve preto je podľa slov biskupa

ZAUJALO NÁS

Galisa potrebný osobný vzťah ku Kristovi. Nestačí, že sme vieri prijali ako tradíciu a už vôbec nepostačuje, ak si hovoríme, že na ňu možno budeme mať čas neskôr. „Teraz a tu. Viera nie je o osobnom výkone, ale o vzťahu, ktorý sa hlboko zakorení v našom živote,“ povzbudil mladých biskup. „Boh nie je teória, ale Osoba, milujúci Otec. Viera je slobodným úkonom. Viera je dobrodružstvom a Boh ho chce s nami prežiť.“ Po ukončení katechézy sme slávili s biskupom Galisom svätú omšu.

Po návrate do školy som stretol našu starú skupinu Pyrenejcov. Rozhodol som sa, že s nimi strávím deň a tak nasledoval spoločný obed, pári spoločných humorných situácií a nakoniec sa to skončilo obhajobou Sv. otca v obchode pred jedným ateistom, ktorý mal nemiestne poznámky na jeho osobu. Spolu sme sa vybrali do veľkého parku, kde bola obrovská socha Dona Chichota a jeho sluhu Pancha. ☺ V parku boli rozostavené spovedelnice, rôzne stánky jednotlivých spoločenstiev ako aj WYD 2011. Stretli sme tam amíkov, chceli sa s nami odfotiť, vlastne s nami a s vlajkou Portugalska. Stretol som tam veľa našich krajanov, s ktorými som sa srdečne pozdravil. V parku neboli raritou jazdní policajti, toto som si ozaj vychutnal, cvakol som si ich. ☺ Spoločne sme sa presunuli na námestie Puerta de Alcala, kde sa konala sv. omša so Sv. otcom Benediktom XVI. Postupne sa námestie zapínalo ďalšími národnosťami s vlajkami. Sv. omšu som strávil s Portugalcami, jedna z Portugaliek bola až v Maroku, mala spiritualitu. Všade po námestí boli veľkoplošné obrazovky, aby všetci mohli vidieť priebeh sv. omše. Neviem, či to tu mám písť, ale väčšina sv. omše bola bez zvuku. Španieli to nezvládli, ked' sme niečo počuli, tak to bolo španielsky. Mali sme príručku pre pútnikov, ale tiež sa nedalo v nej orientovať, bola celá v španielčine. Vtedy som si hovoril,

chápelem ich, sme v Španielsku, v katolíckej krajine. Po sv. omši som sa išiel s Portugalcami navečerať, zašli sme do jedného kláštora, v ktorom pútnikov prijali a kde sme sa občerstvili. Pokračovali sme poznávaním pamiatok, pričom som sa snažil nasať atmosféru, ktorou bolo nabité ovzdušie. V neskorých večerných hodinách sme sa vrátili späť do školy.

Na ďalší deň sme sa stretli s bratmi Čechmi. Po obeде som putovanie vzdal, totiž už od príchodu do Granollers som mal na nohe otlak, ktorý som mal až do krvi zodratý. ☺ Vrátil som sa domov a zrazu som začul svoje meno, aj keď skomolene - Peter, už som bol na to meno zvyknutý, tak ma volali aj Pyrenejci. Uvidel som pred sebou kamarátku z FB Indku Rynelle Rocha z Goamu. Spala vonku na lavičke, bola ustata, jej trieda bola zamknutá. Pýtala sa ma, prečo som tu a ja, že som ustata „I am tired“, toto slovo sa tu často používalo. Dohodli sme sa, že na ďalší deň, hneď ráno aj s jej kamarátkou Ninoschkou zájdeme do ZOO. Bol som rád, že jej rozumiem, aj keď mala hindský prízvuk. V triede sme všetci zdieľali naše zážitky z celého dňa. Ked' som ležal, videl som, že to je Boží plán univerzálnej cirkvi stretnúť sa s ľuďmi z celého sveta na tomto mieste, aby sme spolu mohli prežívať Jeho milosrdenstvo a dary, ktorými nás Pán Boh obdaroval.
(pokračovanie v ďalšom čísle)

Peter Andacký ☺

Relikvia sv. Cyrila v našej farnosti

V rámci národnnej duchovnej prípravy na 1150. výročie príchodu sv. Cyrila a Metoda na slovenské územie prijala aj naša farnosť putovnú relikviu sv. Cyrila a to dňa 17. novembra 2011. Slávnostnou sv. omšou a jej vystavením pre verejnosť do 21,00 hod. sme si mali možnosť uctiť si tohto vzácnego hosta. Ostatky sv. Cyrila putujú našou vlastou pri príležitosti príprav na 1150. výročie príchodu sv. Cyrila a Metoda na územie Veľkej Moravy, ktoré si pripomienieme v roku 2013. Vzácnu relikviu uchováva Nitrianske biskupstvo v Pribinovej kaplnke v Katedrále svätého Emeráma. Je to dar z Vatikánu z čias Druhého vatikánskeho koncilu v roku 1962. Relikvia v tomto prípade je malá časť klúčnej kosti. Svätého Konštantína - Cyrila pochovali v Bazilike svätého Klimenta v Ríme.

Pripomeňme si aspoň páriadiakmi, aký význam pre nás mali a majú sv. Cyril a Metod.

Sv. Cyril a Metod patria medzi najväčších misionárov kresťanstva. Ich činnosť priamo alebo nepriamo zasiahla celú východnú Európu. A preto ich pápež Ján Pavol II. dňa 31. decembra 1980 vyhlásil spolu so sv. Benediktom za spolupatrónov Európy.

Naši ľudia však nerozumeli cudziemu jazyku, a ešte väčšou prekážkou boli pre zlé vzťahy medzi Nemeckou ríšou a Moravským kniežatstvom. Preto sa vtedajší kneža Rastislav rozhodol získať misionárov, ktorí by hovorili ľudu zrozumiteľným jazykom. Okolo roku 861 sa najprv obrátil na pápeža

do Ríma, a keďže Rím nevyhovel, v roku 862 sa obrátil na Carihrad k byzantskému cisárovi Michalovi III. Ten určil pre túto misiu dvoch bratov: **Konštantína a Metoda.**

Konštantín a Metod pochádzali z mesta Thessaloniky (Solún). Hoci mesto bolo grécke, na okolí vtedy žili Slovania, a tak sa aj tito dvaja bratia naučili tam ojší staroslovensky jazyk. Ich otec, menom Lev, bol vysoký vojenský dôstojník. Ich matka sa volala Mária. Spolu mali sedem detí, medzi nimi Metoda (815), a Konštantína - bol

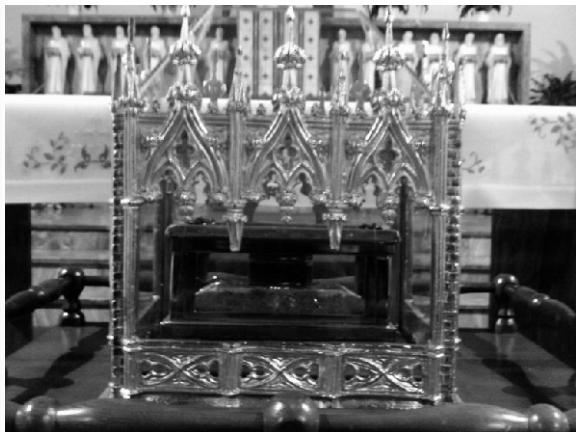
najmladší (827). Metod mal vyvinutý zmysel pre praktické veci, študoval právo a stal sa náčelníkom jednej župy, kde bolo slovanské obyvateľstvo. V tom úrade pôsobil 10 rokov. Konštantín mal mimoriadne nadanie na filozofiu a iné humanistické náuky. Po otrovej smrti ho vysoký cisársky úradník Theoktistos povolal do Carihradu, aby tam

na cisárskej škole študoval spolu s budúcim cisárom Michalom III. V učení tak vynikal, že mu dali prímenie „filozof“. Neskôr obidvaja bratia sa dali na duchovnú dráhu a boli vysielaní ako misionári. Prv, než sa obaja bratia vydali na cestu na Veľkú Moravu, Konštantín zostavil slovenske písmo, hlaholiku, a začal prekladať do staroslovenskej reči najpotrebnejšie sväte knihy, začínajúc evanjeliami sv. Jána: „**Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a Bohom bolo Slovo.**“ Toto sú prvé slová napísané v staroslovenskej reči. Tak sa začali kresťanské a kultúrne dejiny nášho národa. V roku 863 teda prišli Konštantín a Metod so svojou družinou na Veľkú Moravu k našim

predkom. Koncom roku 866 alebo začiatkom roku 867 sa vydali na cestu. Knieža Rastislav ich privítal s veľkou radosťou. Svojím úmyslom mať vlastnú cirkevnú hierarchiu a zaviesť staroslovenčinu do bohoslužby chcel posilniť svoju dŕžavu nielen politicky, ale predovšetkým duchovne, so zámerom šíriť kresťanstvo do ostatných slovanských krajín. Po príchode sv. Cyrila a Metoda na Devín v roku 864 dal Rastislav vo svojom sídle postaviť súkromný kostol, ktorý Konštantín a Metod zasvätili Najsvätejšej Trojici. Pri tomto kostole zriadili prvú vysokú školu v staroslovenskom jazyku na výchovu

domáceho kňazstva a inteligencie. Ale hlavný katedrálny chrám, zasvätený Bohorodičke, bol v samostatnom meste, ktorého názov bol odvodený od Bohorodice Devy - DEVINgrad, pretože tu bolo významné pútnické miesto Panny Márie. Po 40. mesiacoch účinkovania na Morave šli Konštantín a Metod v roku 867 do Ríma získať oficiálne schválenie nového liturgického jazyka a vysvätiť svojich učeníkov. Rímskym pápežom bol vtedy Hadrián II. Keď sa dozvedel, že svätí bratia nesú so sebou pozostatky sv. Klementa, vyšiel im v ústrety osobne v slávnostnej procesii. Pozostatky uložili v bazilike,

zasvätej sv. Klementovi, a tam sa nachádzajú dodnes.

V Ríme mali svätí bratia vybaviť predovšetkým tri záležitosti:

1. potvrdenie staroslovienskej reči v liturgii západného, čiže rímskeho obradu;

2. vysviacku učeníkov na diakonov a kňazov (lebo ich nechceli dať vysvätiť nemeckým biskupom);

3. zriadenie samostatnej hierarchie pre Veľkú Moravu, ktorá by bola závislá priamo od pápeža.

Pápež vybavil kladne všetky tri žiadosti.

Bolo to pravdepodobne na Vianoce roku 867, keď pápež v bazilike Santa Maria

Maggiore pri jaslickách položil staroslovenske evanjelium na oltár a Konštantín hneď slúžil staroslovensku bohoslužbu. O krátke čas boli slovenski učeníci vysvätení za diakonov a kňazov. Otázka samostatnej hierarchie bola veľmi chúlostivá, lebo na to územie si nárokovali právo nemeckí biskupi. Kým sa tieto veci vybavovali, Konštantín v Ríme ochorel. Cítiac blížiacu sa smrť, prijal vyšší stupeň mníšskeho stavu, a zároveň aj meno Cyril. Zomrel v Ríme 14. februára

869. Pochovali ho v bazilike sv. Klementa. Po jeho smrti neostávalo nič iné, ako ustanoviť sv. Metoda za arcibiskupa pre novozriadenú veľkomoravskú cirkevnú provinciu. A skutočne ho vysvätil pápež Hadrián II. Keď odchádzal, pápež mu dal list adresovaný veľkomoravským kniežatám Rastislavovi, Svätoplukovi a Koceľovi. V nom oznamuje, že im posiela Metoda ako arcibiskupa a pápežského legáta aj pre ostatné slovanské národy, že potvrdil staroslovensku reč v bohoslužbe a hrozí cirkevnými trestami tým, čo by sa opovážili protiť týmto rozhodnutiam. Medzitým sa na Morave v roku 870 dostal k moci

Svätopluk, synovec kniežaťa Rastislava. Napriek tomu, že mal veľkú zásluhu na rozkvete Veľkomoravskej ríše, duchovne ohľadne misie sv. Cyrila a Metoda, ako aj prínosu kultúrneho vzostupu Slovákov úplne zlyhal. V tom čase bavorskí biskupi za pomoci Karolmana zajali sv. Metoda, vracajúceho sa z Ríma už ako arcibiskupa a pápežského legáta a uväznili ho v niektorom z bavorských kláštorov. Keď sa v roku 873 vrátil zo zajatia do Devingradu - svojho arcibiskupského sídla, začal duchovný boj medzi stúpencami staroslovenskej liturgie a franskými kňazmi podporovanými Svätoplukom, ktorý sa stal odporcом cyrilometodskej misie. Metod sa sice vrátil na Veľkú Moravu, ale mal veľké ťažkosti. Napriek tomu tu účinkoval až do smrti, ba začal šíriť kresťanstvo aj u Čechov a Poliakov. V posledných rokoch života ešte pokračoval v prekladoch Sv. písma a bohoslužobných kníh. Zomrel 6. apríla 885. Pochovali ho slávnostne „v hlavnom moravskom chráme“ z ľavej strany oltára presvätej Bohorodičky Márie. Dodnes nevieme, kde sa spomínany chrám nachádzal. Až po vyhnaniu učeníkov z Veľkej Moravy vyjadrili pisatelia Žitia Klimentovho pravú charakteristiku Svätopluka: „*Tak oni aj Svätopluka, človeka hrubého a v zneným veciam neprístupného, obišli klamom a celkom ho privábili na svoje učenie. A on, ktorý bol otrokom ženských rozkoší, skôr sa oddal tým, ktorí mu otvárali všetky dvere k náruživostiam, ako Metodovi, ktorý hanobil duchamornú horkosť každej rozkoše ... (Metod) mu aj hrozil tým, že ak sa pripojí ku kacírom, zahubí aj seba aj svojich poddaných, stanúc sa ľahko premožiteľným od nepriateľov ...*“ Tým sa naplnilo proroctvo sv. Metoda o zániku Veľkej Moravy, zachytené v životopise jedného z cyrilometodských učeníkov sv. Nauma: „... a Moravská zem, ako

predpovedal sv. Metod arcibiskup, za bezzákonia, pre diela ich i herézy a za vyhnanie pravoverných otcov a za strasti, ktoré prijali od heretikov, ktorým oni verili, čoskoro pomstu prijala od Boha. Nie po mnohých rokoch prišli Uhri, a zostala zem i ch pustá Uhrom v moc ...“

A pred svojou smrťou Metod zvolal svojich učeníkov a utešoval a posilňoval ich, predstavujúc im dedičstvo krásne a hodné námah, lúčiac sa slovami:

„Vy poznáte, drahí moji, silu kacírov v konaní zla a ako sa oni všetkými spôsobmi, kaziac slovo Božie, snažia napájať bližných mrzkým prekrúcaním Písma ... posilňuje druhých, aby chránili záloh, ktorý sme dostali od apoštolov a aj od cirkevných členov, ktorý budú oni žiadať od nás v deň odplaty.

Hľa, predpovedal som vám to a touto predpovedou som vás urobil zodpovednými za hriech, lebo keby som neboli prišiel, ako hovorí Ježiš, a neboli im hovoril, nemali by hriech. (Ján 15,22) Nepoškvrený som od vašej krvi, lebo som nezanedbal zvestovať vám, ale podľa Ezechiela bol som bdelý, robiac dielo strážcu. Dajte si veľký pozor, ako máte chodiť! Nie ako nemúdri, ale ako múdri. A so všetkou bdelosťou strežte srdcia svoje i bratov vašich, lebo uprostred osídel budete chodiť a po štítach mestských sa budete prechádzať. Lebo po mojej smrti prídu medzi vás draví vlci, ktorí neušetria stádo, aby strhli národ za sebou. Postavte sa proti nim, vy pevní vo viere! Toto vám sv. Pavol skrže mňa ukladá.“ Keď toto povedal a ešte mnohé iné, odovzdal dušu svoju ...

BOLI SME PRITOM

spracoval Boris

Jeden z pohľadov na význam 17. novembra

Význam udalostí, ktoré sa udiali vo vyššie uvedenom dátume a naštartovali po štyroch desaťročiach radikálne zmeny v spoločnosti, pripomenuli občanom nový, dnes menej vnímaný, až takmer zabudnutý dar, ktorou je osobná sloboda. Viacerí najmä s odstupom času vravia, že čo je to za slobodu, ktorá priniesla toľko neželaného, až zlého do nášho života a dokonca s ľútostou spomínajú na „zlaté časy“ spred roka 1989. Ako to teda vlastne je s tou našou slobodou? Prečo ju nevidíme a nevieme ju oceniť ako veľkú hodnotu pre človeka? Zažil som, už ako dospelý, obidva systémy a dovolím si jednoducho odpovedať: „Chyba je v nás!“

Je známy fenomén ľudí, ktorí sa po dlhorčnom väzení ocitli „vonku“, na slobode. Napriek tomu, že opustili nehostinné väzenské cely a nemajú nad sebou dozorcov vyžadujúcich disciplínu s prísnym denným režimom, nevedia, ako naložiť so slobodou, ktorá sa im ponúka. Viacerí sa po čase nostalgicky vracajú k času strávenému vo väzení, vedť im vlastne nič nechýbal! Mali strechu nad hlavou, posteľ, jedlo ... a nemuseli sa o seba, ani svojich najbližších starať. Mali vlastne jednoduchý a pohodlný život, bez zodpovednosti za seba aj iných. Vedľ iní sa postarali o jedlo a strechu nad hlavou! Im stačilo, aby poslúchali, nevadilo im, že stratili vlastnú identitu, právo rozhodovať, formovať svoje deti, slobodne sa pohybovať, vyjadrovať svoje názory ...

Z čias otrokárstva sú známe prípady otrokov, ktorí, keď im chcel ich páni po dlhom čase služby udeliť slobodu, odmietli to. Vedľ už si za dlhú dobu otrockého stavu zvykli, mali svoje základné istoty, ale najmä sa báli, či budú schopní zvládnuť nadobudnutú slobodu.

Zreteľnú analógiu medzi väzením alebo otroctvom vidíme v živote v našej spoločnosti medzi rokmi 1948 a 1989. Systém, ktorý v tomto období vládol, sa postupne rozvinul do vysoko prepracovaného stavu, aby bežný občan ani nezistil, že sú mu upierané základné práva. On to vlastne ani „nesmel“ zistíť. Boli k dispozícii rôzne opatrenia, ako totálna uzávera hraníc smerom na západ, rušenie zahraničných rozhlasových staníc

a iné. Bolo sice formálne deklarované právo zhromažďovať sa, združovať sa, aj písat petície a sloboda vierovyznania, no kto to skúsil, nedopadol dobre! Mnohí si na to postupne zvykli, ako tí väzni, či otroci, vedľ všetko základné k životu predsa mali! Systém sice deklaroval slobody, no vieme, ako dopadli mnohí, ktorí sa ich aj skutočne dožadovali. Postupne aj väčšine kresťanov prestalo prekázať, že biskupské stolce zívali prázdnou, že prihlásili deti na vyučovanie náboženstva predstavovalo vždy problém, že našich kňazov zbavovali pastorácie, že voľby boli nadiktované a neslobodné, že šikovní ľudia s nálepkom „veriaci“ mali zahatanú kariéru a že aj pri obyčajných cestách do Maďarska prežívali na hraniciach stresy kvôli paprike či maďarskej saláme v taške.

Je pravdou, že otvorenie sa Európe a celému svetu, následná invázia informačných systémov a všeobecná globalizácia, ktorej sme sa stali súčasťou, priniesla aj veľa nepriaznivých vplyvov. Odrazu tu máme silný tlak voľných mrvav a neviazané „kultúry“, na scéne sú drogy a vláda matérie. Hodnotíme to ako agresiu voči našej slobode, no v skutočnosti je to predovšetkým skúška nášho rozumu a vôle. Žiaľ, aj tieto nepríjemnosti sú súčasťou nášho sveta, no naozaj slobodný človek disponuje od Boha slobodnou vôľou, a teda má právo, ale aj povinnosť, sám sa rozhodnúť medzi dobrom a zlom. Tieto oba protikladné fenomény predsa vždy existovali a budú existovať. Nechávať za nás rozhodovať vo väčších otázkach niekoho iného je zbavovaním sa slobody a vlastnej zodpovednosti. Z toho tiež vyplýva, že viniť niekoho iného z toho, že v takomto stave sami nezvládame vlastnú slobodu je nezmyslom. Obrana voči zlým vplyvom je predovšetkým v našich rukách, našom rozume a vôli. Život v slobode je ľahší, ale dáva nám príležitosť povýsiť ho na vysokú hodnotu. Ozajstná sloboda znamená konať podľa vlastnej vôle a na vlastnú zodpovednosť. V časoch socializmu to robila „strana a vláda“ za nás. Podľa prejavov miliónov ľudí v roku 1989 sme vtedy mali takejto neslobody už dosť. Ako je to teraz, po 21 rokoch?

Vianoce, aké si nevieme predstaviť'

Píše sa rok 1825 a v mestečku Dasmer sa vo všetkých domácnostiach schýluje k štedrovečernej večeri. Malá rodinka zvaná Adrmasterovci však asi ani netušia, že štedrú večeru nebudú mať. Hoci si nemajú čo položiť na stôl a otec, ktorý nedávno ochorel zákernou chorobou, kvôli ktorej sa ledva zdvihol z posteley, sa nemal ako postarať o tehotnú manželku a tri hladné deti, v dome panoval pokoj a rodinné štastie.

Otec sa práve chystal oznamovať deťom, že nebudú mať Vianoce, aké si predstavovali. Žiadne darčeky by ešte neboli taký veľký problém, no najviac ho trápilo to, že nemôže pripraviť svojej najdrahšej rodine, ktorú tak miloval, poriadnu štedrú večeru. Vtom niekto zaklopal na dvere. Otec

pohotovo išiel otvoriť, aj keď mu to trvalo dlhšiu dobu. V duchu premýšľal, kto by to mohol byť. Keď po malej chvíli otvoril dvere, uvidel tam pána v čiernom saku, zamračil sa a povedal: „Prosím vás, nechajte nás aspoň dnes v klúde a ja vám sľubujem, že vám všetko splatím. Však sú Vianoce, aj vy by ste boli radi doma, so svojou rodinou. V tento slávnostný deň, v ktorom má panovať len láska k bližnému, by ste nás predsa nevyhnali do tej ukrutnej zimy.“ Vonku práve poletovali prvé snehobiele vločky a dopadali na premrznutú studenú bielu zem. Ale muž nelútostne vykríkol: „Pán Ján Adrmaster, zoberte si veci, rodinu a choďte kade ľahšie! Varujem vás, inak budem musieť použiť násilie!“ A tak pán Adrmaster nemal na výber, musel ísť a nepovedať už ani slovka. Popri tom, ako nelútostne pozeral na pána v saku, bral veci a rozmyšľal, kde pôjde jeho rodina a ako prezijú nasledujúce dni. Ako tak rozmyšľal, spomenul si, ako raz prichýlil svojho brata s jeho štyrmi deťmi a manželkou, ktorí boli v podobnej situácii. Po chvíli bol dom už úplne prázdný a Adrmasterovci putovali, naštastie, nie dlhou cestou k blízkej rodine. Po krátkej chvíli putovania otec zahľásil:

„Som rád, že sme už tu. Vidíte, deti, ten biely

veľký dom s červenou strechou? Ak si nepamäťate, tak tam býva váš ujo, pôjdeme sa tam pozrieť. Dúfam, že nám pomôžu!“ Podišli k veľkému domčeku a nesmelo, ale predsa zazvonili. Otec rodiny sa v duchu modlil a v hlave sa mu vynorila nielen spomienka na spomínanú situáciu, ale aj na biblický príbeh o narodení Ježiška. Po chvíli im otvorila malá dievčinka a smelo pozdravila: „Dobrý deň, môžem pre vás niečo urobiť?“ Pán Adrmaster pohotovo odpovedal: „Áno, môžete, zavolaj mi ocka prosím ta!“ Vôňa pečených i varených dobrôt doliehala až von k hladnej a vymrznutej rodine. Keď Jozef - tak sa volal jeho brat otvoril, ihneď mu brat Ján porozprával, čo sa im prihodilo. Keďže pán Adrmaster starší nikdy nebol dobrej povahy, odvrkol a zatvoril dvere. Už si ani nespomenuť na pomoc, ktorú mu poskytol práve Ján. Ten to po chvíli rozmyšľania vzdal, pretože už ďalších príbuzných nemá.

A tak v túto mrazivú noc zo stala rodinka Adrmasterovcov na ulici. Na druhý deň potom, čo pani Adrmasterová porodila zdravého chlapčeka vo fakultnej nemocnici mestečka Dasmer, keď našla polícia celú rodinu v čakárni so sviečkami v rukách a rukami založenými k modlitbe, pridelila im nový domov a aj lekára, ktorého pán Adrmaster dlho potreboval. Pán starosta v mestečku Dasmer len dodal: „Tak a toto máte darček na Vianoce, hoci už je trocha neskoro, ale hlavne, že je. A vás, pán Adrmaster, čakáme na stavbe, bude to vaša nová práca. Ale nie, že nám tam príde chorý, až keď sa vyliečíte. Dovidenia a šťastné a veselé!“

Takéto Vianoce, aké zažila rodinka Adrmasterovcov, si my ani nevieme predstaviť. Pamäťajte si: „Nie všetci ľudia sú zlí a nie všetci dobrí. Často sa stáva, že tých, čo považujeme za dobrých, sú zlí a naopak. Preto nám nezostáva nič, len sa modliť, aby sme ľudí neposudzovali očami, ale srdcom. Aby nám Boh dal múdrost a rozvahu!“

Dominika ☺

TÝKA SA NÁS

Prichádzaš k nám

Prichádzaš k nám
zo samého neba,
v tichu, svetle sviečok,
čakáme tu na Tvoj hlas ...

Prichádzaš k nám,
hľadíme na Teba
ako deti, s túžbou,
by si sa nás dotkol
v tento čas ...

Do duše vlievaš pokoj,
dávaš prísľub spásy
každému, kto pohojdá Ča
v jasliach svojho života ...

Prichádzaš k nám
ako anjel z neba,
nech znova medzi nami
vládne dobrota ...

Lucia Lauková

Zotri ...

Božia láska je vždy väčšia, než akákoľvek tvoja bolest' ... (Fr. Saleský)

Zotri mi všetky slzy z očí, Pane ...
Obraciam k Tebe s prosbou svoje dlane,
ked' srdce pevne zovreté je v trápení ...
Mám strach, že nič sa na tom nezmení ...
Zotri mi všetky hriechy z duše, Pane ...
myšlienky, slová, skutky nevítané ...,
čo mrzeli ťa toľkokrát ...
Odpust' mi, prosím, môj láskavý Otec ...
nik viac jak Ty ma nemá rád ...

Lucia Lauková

ŠTYRI SVIEČKY

Horeli štyri sviečky na adventnom venci.
Tak ticho, že bolo počuť, ako sviečky začali hovoriť.

Prvá sviečka vzdychla a povedala:

„Volám sa Mier.

Moje svetlo sice svieti,
ale ľudia žiadom mier nedodržujú.“

Jej svetielko bolo čím ďalej, tým menšie, až úplne zhaslo ...

Svetlo druhej sviečky zakmitalo a sviečka povedala:

„Volám sa Viera.

Som ale zbytočná, ľudstvo nechce nič o Bohu vedieť,
nemá teda cenu, aby som svietila.“

Prieval zavial miestnosťou a druhá sviečka zhasla ...

Ticho a smutne sa k slovu prihlásila tretia sviečka:

„Volám sa Láska.

Už nemám silu, aby som horela.

Ľudia ma odstavili na stranu.

Vidia len samých seba a žiadnych iných,
ktorých by mali mať radi.“

A zhaslo i toto svetlo ...

Vtom vošlo do miestnosti dieťa.

Pozrelo sa na sviečky a povedalo:

„Vy musíte predsa svietiť, a nie byť
zhasnuté!“

A skoro začalo plakať ...

Vtedy sa prihlásila k slovu i štvrtá sviečka:

„Neboj sa!

Pokiaľ svietim ja, môžeme i ostatné sviečky znova zapáliť.

Volám sa Nádej!“

**Zapálilo dieťa od tejto sviečky zápalku a
rozsvietilo znova ostatné sviečky.**

Plameň nádeje by nikdy nemal
v Tvojom živote zhasnúť ... a každý z nás
by mal mať plamene:

MIERU,

VIERY,

LÁSKY

a NÁDEJE

neustále ich udržovať.

Váš Pútniček

Farské oznamy cez vianočné obdobie

- ❖ Spoločná svätá spoved' v našej farnosti pred Vianocami bude dňa **17.12.2011 (sobota)** v čase od **10,00 hod. - 12,00 hod.** a od **14,00 hod. - 16,00 hod.**
- ❖ Starých a chorých v domácnostiach budeme spovedať v dňoch **19.12. a 20.12. dopoludnia.**
- ❖ Betlehemské svetlo bude v kostole na **Štedrý deň (24.12.) od 10,00 hod. do 12,00 hod.**
- ❖ Na **Štedrý deň (24.12.)** budú sv. omše o **16,30 hod.** a o **24,00 hod.** slávnostná polnočná sv. omša.
- ❖ Na slávnosť **NARODENIA PÁNA (25.12.)** budú sv. omše ako v nedeľu.
- ❖ Na sviatok sv. Štefana (**26.12.**) budú sv. omše ako v nedeľu.
- ❖ Jasličková pobožnosť bude v našej farnosti **26. decembra (t.j. pondelok) o 15,00 hod.**, na ktorú vás srdečne pozývame.
- ❖ Na **Silvestra (31.12.)** bude sv. omša o **6,45 hod.** Večerná sv. omša bude o **17,00 hod.** s dňovnou pobožnosťou na konci roku. Zároveň všetkých veriacich pozývame na **adoráciu** v našom kostole so začiatkom o **23,30 hod.**
- ❖ Na **Nový rok - SLÁVNOSŤ BOHORODIČKY PANNY MÁRIE (1.1.2012)** budú sv. omše ako v nedeľu.
- ❖ Na slávnosť **Zjavenia Pána (6.1.2012)** budú sv. omše ako v nedeľu.

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: www.batfara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: M. Štefina, E. Štefina, P. Andacký, L. Vaňo, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Krátká, D. Eliašová.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný censor: Mgr. Miroslav Baláž. Redakčná rada d'akuje všetkým, ktorí sa na vydaný časopis podielali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail:

putnikbm@zoznam.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžadané príspevky nevracame.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.